

ELIŠKA
MELUŠOVÁ

A woman with dark, wavy hair is the central figure. She is wearing a large, wide-brimmed hat with a black and white striped pattern. Her dress is black with a white lace bodice and a full, flowing skirt. She is holding a small black bouquet of flowers. The background is a lush green garden with sunlight filtering through the leaves.

ODKAZ
ZÁHADNEJ LADY

III MÁME RADI BESTSELLERY

MAXIM

ELIŠKA
MELUŠOVÁ

ODKAZ
ZÁHADNEJ LADY

Copyright © Eliška Melušová 2020

Cover Photo © Adobe Stock

ISBN 978-80-89967-61-2

*Venované žene,
ktorá mi dala život a v ňom ma naučila milovať knihy.*

Prológ

Máj 1822

Stephania Anna Klarsenová stála pri zábradlí lode „Starý búrlivák,“ smerujúcej z Ameriky do jej rodného Londýna. Sledovala, ako sa vlny narážajúce o trup búrlivo penia dobiela. V jej vnútri sa odohrávalo čosi podobné. S vlasmi sa jej pohrával príjemný májový vetrík. Žiarivé farby sýto oranžovej a červenej chránili v diaľke guľu zapadajúceho slnka pred blížiacim sa šerom. Napriek krásnej scenérii nezabránila slze, ktorá sa jej skotúľala po líci. Ešte stále sa nevyrovnala so smrťou svojej matky, ktorá skonala len pred polrokom. Rovnako ani s tým, že sa jej otec tak rýchlo oženil, čím získala macochu Harriet a nevlastnú sestru Olíviu. Mala pocit, že nikdy nezabudne na to neľudské vyhlásenie lekára Petra Bartona. Stojac pri posteli nad matkiným bezvládnym telom len skonštatoval, že sa už nedá nič robiť a chorá telesná schránka nemohla vyhrať boj so škodlivými látkami. Prišlo jej to, akoby opisoval úhyn zvierata a nie jej milovanej mamy. Bola predsa zdravá a plná života, ako ju teda obyčajná chrípka, ktorá vyústila do zápalu pľúc, mohla tak rýchlo pripraviť o život? Z myšlienok ju vytrhol Harrietin ostrý hlas.

„Stephania Klarsenová, okamžite poď sem, dievča!“

Snažila sa byť poslušná, odmalička ju k tomu viedli, ale tú ženu proste nedokázala vystáť. Vedela, že aj keď sa Harriet navonok pred jej otcom pretvaruje, v skutočnosti by bola najradšej, keby zahynula spolu so svo-

jou matkou a ony s Olíviou mali všetko pre seba. Takto sa totiž musia deliť. Stephany predsa potrebuje nové róby, doplnky, komornú, pri vydaji veno, pri udalostiach gardedámu a to všetko si vyžaduje nielen čas, ľudí, ale aj finančné prostriedky, ktoré by inak mohli ušetriť. Vždy však bola nebojácna, a tak jej krik, ako neraz predtým, odignorovala a rozbehla sa k zadnej časti lode. Tam chcela zrealizovať svoj bláznivý nápad. Ten jej v hlave skrsol po vyplávaní z Ameriky, kam odcestovali na návštevu Harrietinej rodiny. Až tesne pred vplávaním do Londýnskeho prístavu sa ho však rozhodla aj naozaj uskutočniť. Harriet, keď ju nikto nepočul, ju často plašila príbehmi o pirátoch. Nechcela, aby s nimi cestovala, nepotrebovala ju. Stephany sa však nedala. Chcela tráviť čas so svojím otcom. Nikto iný jej už neostal.

Spomenula si na príbeh, v ktorom piráti prepadávali lode a hľadali šestnásťročnú dievčatú ako ona. Odtrhnúc od rodín, nechávali ich pracovať od svitu do úmoru v kuchyni, na palube, lodnom stožiare, všade, nevynímajúc ich kajuty, kde im v šere noci zohrievali posteľ. Stephany o veciach medzi mužom a ženou ešte stihla matka čosi poučiť, a tak vedela, čo má Harriet na mysli. Nikdy jej ale neverila. Vždy hrdo vyhlásila, že sa nebojí a pôjde všade tam, kam jej otec. Príbeh zakončila tým, ako dievčatá pirátom po tom, čo zaspali, vzali fľašu rumu a vložili do nej odkaz. Potom ju hodili cez palubu a noc čo noc dúfali, že ich rodina nájde a zachráni. Samozrejme, Harriet nezabudla dodať, že sa odkaz nikdy nedostal tam, kam mal, unesené dievčatá sa viac nenašli, a preto by mali zostávať v bezpečí svojich domovov. Aj keď Stephany vedela, že sú to výmysly, čosi jej našepkávalo, aby to bláznovstvo sama vykonala.

Po tom, čo sa navečerali v kajute, ktorú na túto cestu pre seba a Harriet prenajal jej otec, a komorná balila batožinu, chystajúc sa na blížiacu vyloďovanie, sa každý venoval svojej činnosti. Thomas Klarsen, barón Lodgen, sedel za stolom a sústredene čítal svoju obľúbenú knihu „*O nebi, o vzniku a zániku*“ od Aristotela. Olívia, ktorá sedela pri olejovej lampe, práve dokončievala výšivku. Harriet stála nad ňou a kontrolovala jej presné ťahy niťou. Vtedy sa naskytla jej príležitosť. Nebadane vzala zo stola fľašu obľúbeného portského vína svojho otca a odišla do kajuty, o ktorú sa delila s Olíviou. Nebolo to ťažké, napokon, nikto si ju nevšimol. Barón často hovoril, že kade portské tečie, tade lieči. Napokon, v minulosti sa aj používalo ako liečebný prostriedok. Od smrti jeho prvej manželky mu

však tieklo hrdlom viac, než by si priala. Chcela mu pomôcť, no vedela, že takto niekedy potrebuje zahnať žiaľ zo straty, ktorý ešte cítil, aj napriek tomu, že sa znovu oženil.

Stále mala v čerstvej pamäti deň, keď jej to oznámil. Stála v pracovni ich rodinného domu v štvrti Hampstead, na severe Londýna. Otec ju dal zavolať hneď, ako sa vrátila z rannej jazdy na koni. Jazdila po svojom obľúbenom priestranstve parku Hampstead Heath, plného kvetov, prírodných jazier a stromov, do ktorých ešte nestihla priveľmi zasiahnuť ľudská ruka. Milovala túto štvrť. Možno nebola najprepychovejšia, ale jedna z mála, ktorá si ešte zachovala svoj vidiecky ráz. Bola samý svah a ona sa z nich neraz kochala výhľadom na Londýn.

Na kopci ulice Downshire Hill kedysi stála farnosť svätého Štefana s malou neogotickou kaplnkou chudobného, no láskavého vikára Michaela Reeda. Práve v tejto farnosti sa narodila Anna Reedová, do ktorej sa jej otec zamiloval. Po sobáši s ňou farnosť záhadne vyhorela a jej starí rodičia sa nestihli zachrániť. Na mieste zostali už len zrúcaniny kaplnky.

Otec jej bez zbytočných rečí oznámil, že aj keď už nie je dieťa, ale dospievajúca dáma, stále potrebuje matku. Preto sa rozhodol oženiť. Viac o tom nediskutoval a zvyšok sa udial v priebehu mesiaca. Bolo to na ňu všetko také rýchle! Sprvu bola nahnevaná, no neskôr pochopila, že má ešte len štyridsaťosem rokov a život pred sebou. Nechcela byť sebecká. Časom ho chcela vidieť opäť sa smiať, no pochybovala, že tú ženu bude niekedy milovať tak, ako mamu. A mala pravdu. Neskôr zistila, že za rýchlym sobášom boli peniaze. V jeden večer si vypočula hádku medzi ním a účtovným poradcom Franklinom Arlim, z ktorej pochopila, že sa nachádzajú vo finančnej tiesni pre jeho zlé investície do neprosperujúcich spoločností, ktoré skrachovali.

Pamätá si, ako mu účtovník radil, aby pouvažoval nad záujmom istej bohatej vdovy, ktorá o neho prejavila záujem, čím by sa jeho problémy vyriešili. Vtedy to rázne odmietol, no napokon poľavil. Vedela, že to urobil aj kvôli nej. Nechcel, aby sa jeho jediná dcéra vydala pod úroveň, len preto, že jej nedokázal zabezpečiť slušné veno.

Zahnala pochmúrne myšlienky a vrátila sa do prítomnosti. Fľaša portského vína, ktorú tajne prepašovala, nebola úplne prázdna. Alkohol ešte nikdy nechutnala. Bola to príjemná sladkastá chuť s mierne orechovou arómou. Nápoj s vyšším podielom neskvaseného cukru bol pre

ňu silný a okamžite sa jej zakrútila hlava. Zo zásuvky stola pripevneného o podlahu kajuty vzala papier. Husacie brko, ktoré bolo súčasťou výbavy, namočila do kalamára a napísala odkaz, ktorý posypala pieskom. Tak vysušila prebytočný atrament a zabránila vzniku škvrn. Odkaz skrútila, aby prešiel hrdlom fľaše a vybrala sa na palubu. Loď od južného pobrežia Anglicka delilo už len niekoľko míľ. Prístav na rieke Temža sa blížil. Nemala času nazvyš.

V zadnej časti lode, ktorú už pohlcovalo stmievanie a kam utiekla pred Harrietiným volaním, sa postavila na prvý stupienok starého dreveného zábradlia. Počula, ako rozsušené drevo puká pod jej váhou. Už by potrebovalo opravu, pomyslela si, no názov lode „*Starý búrlivák*“ sa lodi aspoň o to viac hodil. Zahňala sa a do rozbúrených vĺn hodila fľašu ukrývajúcu odkaz. Zapadajúce slnko zmizlo, šero do svojho tmavého pláštá postupne zahalilo celú krajinu a s ňou zmizla z dohľadu aj jej fľaša. Vtedy pocítila, akoby niečo stratila. Tak ako dievčatá z macochinho príbehu, aj ona mala chvíľu pocit, že potrebuje zachrániť. Z oka jej vypadla ďalšia slza. Vtedy sa však zaprisahala, že plače naposledy.

1. kapitola

Február 1824

Matthew Mason Bogardi, toho času gróf a budúci vojvoda Devonshire, sedel v knižnici za pracovným stolom svojho mestského domu v Park Lane. Mayfair bola najprestížnejšia oblasť poskytujúca výhľad na celý Hyde Park a západný Londýn. V ruke držal pohár s brandy. Hľadel na hnedú tekutinu, až sa mu zdalo, že v nej vidí odraz svojich tmavých očí. Akoby bol sám diabol. Tekutinou v pohári zatočil, no neodpil si.

Vtedy sa dvere rozleteli a dnu vstúpil jeho najlepší priateľ Jacob Kvint, gróf Preston. Jeho vpád ho neprekvapil. Napokon, Jacob neprišiel takto neohlásene do jeho domu po prvýkrát. Bol však jediný, kto mal odvahu to spraviť, a za to ho obdivoval, aj keď to pred ním nikdy nepriznal. Hneď za Jacobom sa do knižnice prirútil starší lokaj Lewis Marlov, ledva lapajúc dych a naprávajúci si okuliare, ktoré mu neustále padali z nosa.

„Odpusťte, pane, ale gróf Preston bol opäť rýchlejší a...“ nedokončil vetu, vidiac ako jeho pán zdvihol ruku, ktorou mu bez slova naznačil, aby odišiel a nechal ich samých.

„Človeče, Matt, nestraš toho chudáka. Maj súcit.“

„Súcit? To hovorí ten, ktorý sa prešmykne pomedzi dvere, len čo sa otvoria a uháňa do mojej pracovne, zanechajúc za sebou Lewisa vyplašeného ako zajaca? To ty maj súcit priateľu.“

„Máš pravdu, ale ten stavec ma už pozná a myslím, že sa mu naše naháňacky páčia, len to neprizná.“ Zachytil zamračený pohľad svojho priateľa a neodolal pokušeniu do neho ešte trochu rypnúť.

„Prestaň sa tváriť, akoby si išiel na popravu. Čaká ťa nádherný večer plný skvostných anjelov v podobe vydajachtivých debutantiek a ich ešte dychtivejších matičiek.“

Vtedy mu pohľad padol na otvorenú karafu brandy a chuť žartovať ho prešla. Jeho priateľ sa od smrti svojho brata Eduarda alkoholu nedotkol. Dnes musel byť skutočne na pokraji zúfalstva. Chápal jeho situáciu a mrzelo ho, že mu nemá ako pomôcť.

„No tak, Matt...“ prihovoril sa mu vlúdne. „Nechcem ťa vidieť takéhoto. Si budúci vojvoda, či sa ti to páci, alebo nie. Okolnosti nezmeníš. Eddie sa pominul. Je čas sa tomu postaviť čelom.“

Z kresla pri kozube vzal jeho čierny frak a čakal. Matt sa otočil, chcel mu niečo odvrknúť, keď pohľadom zavadil o policu z tmavého orechového dreva za jeho chrbtom. Jacob s povzdychom nasledoval jeho pohľad.

„Opäť tá záhadná žena s odkazom? Lipneš na starej fľaši, akoby to boli tehly zlata.“

„Nelipnem na skle, ale slovách.“

„Prezradíš mi už konečne, čo v ňom stojí? Si ním priam posadnutý. Nech už je to čokoľvek, uvedomuješ si, že to môže byť len žart alebo že tá žena ani nemusí existovať?“

„Myslíš, že mi to už nenapadlo? Chcem len zistiť pravdu. Sám najlepšie vieš, že keď si niečo zaumienim, nič ma nezastaví.“

„Nemôžeš zachrániť všetkých. To, čo sa stalo, nebola tvoja vina. Prestaň sa snažiť o niečo, čo...“ nedokončil, lebo Matt opäť zdvihol ruku, snažiac sa priateľa umlčať.

„Vieš, že tvoje mávanie na mňa neplatí! Nenaženieš mi ním strach ako chudákovi Lewisovi, tak zlož zbrane.“

„Keby si na chvíľu mlčal, vedel by si, že zajtra, po plese plnom supov, nie anjelov, ako si ich nazval, mám stretnutie so súkromným detektívom a myslím, že tentokrát na niečo prišiel. Poslal mi odkaz, ktorý znel dosť

naliehavo. Áno, áno, viem, nemusíš sa na mňa tak pozeráť, Coby. Sú to už skoro dva roky, čo sa tým zaoberám, no nedá mi to pokoj. Som si istý, že pátranie časom prinesie úspech.“

Cítil, že tentoraz je k odpovediam bližšie než kedykoľvek predtým. Pred necelými dvomi rokmi, v tú noc, čo zomrel jeho brat Eduard a svet sa mu prevrátil naruby, našiel v prístave rieky Temža fľašu. Najprv si ju nevšimol, kým v nej nezbadal zrolovaný papierik. Keď ju z rieky vyťahoval, cítil sa hlúpo, ako dieťa hľadajúce poklad. Prúd ju od kraja neodniesol, pretože sa obmotala o akýsi náhrdelník. Ten bol zasa zachytený o hák slúžiaci na pripievňovanie lán menších lodí. Úniku fľaše a náhrdelníka bránili aj morské riasy, ktoré v tej oblasti vyčnievali až k povrchu rieky, čím spôsobili, že hladina bola pokojná a morský prúd sa nemohol predviesť v plnej sile.

Po prečítaní odkazu, ktorý už začínal v prasknutej fľaši mierne vlnnúť, sa v ňom niečo zlomilo. Pochopil, že život, ktorý doposiaľ viedol, musí zmeniť, a ženu z odkazu sa rozhodol nájsť. Brata nezachránil, no možno dokáže zachrániť niekoho iného, kto to potrebuje.

Vstal z kresla a zamieril na ples debutantiek, kde ho čakali mladé dámy túžiace len po jedinom. Obaliť ho do svojej pavúčkej siete a viac ho nepustiť.

„Cecily, ten korzet uviaž poriadne, Olívii treba zvýrazniť dekolt. A prines iné črievičky! Chceme, aby mala tie z kozľaciny s vyvýšeným opätkom. Nie sú už v móde, ale treba jej predĺžiť nohy. Čo tak stojíš, ponáhľaj sa! Nemáme celú noc. Už mala byť oblečená! Za čo ťa platím?“

„Mama, nepreháňaš to už trochu? Už teraz ledva dýcham a vyzeráť ako žirafa tiež nechcem. Ak mám uspieť, uspejem aj bez toho, aby mi pri tanci s nejakým mládencom vyrazilo dych. A v podpätkoch dlho tancovať nevydržím, vieš aké sú nepohodlné.“

„Ale vydržíš! Ide o tvoju budúcnosť, ktorá závisí od dnešného večera! A nebudeš tancovať so žiadnymi mládenkami, ale s mužmi. Nezabúdaj, že všimáť si budeš len tých, ktorí môžu zlepšiť tvoje spoločenské postavenie, a nie naopak.“

„A čo Stephany? Vieš, že keď tam bude ona, nemám šancu.“

„O ňu sa netráp. Aj keby dnes oslnila, čochvíľa sa na ňu zabudne. Počula som, ako hovorí tej svojej starej komornej Mary, že sa nechce vydávať. Po plese má v pláne zhovárať sa s Thomasom. Ak jej povolí odklad, bude to naša výhoda. Pochop, že táto sezóna je mimoriadna. Na trhu sú významní muži, čo pridloho otáľali so ženbou a začínajú ich tlačiť povinnosti.“

„Neboj sa, poslúchnem svoje srdce tak ako ty pri Thomasovi.“

„Nerozprávaj hlúposti, dievča. Thomas bol moja najväčšia chyba. Vzala som si muža pod svoju úroveň a teraz za to pykám. Ty sa musíš riadiť rozumom!“

Harriet sa myslou vrátila k manželovi. Už dávno sobáš s ním oľutovala. Ako bohatá vdova mala výhody, nemusela sa vydávať. No už ako mladá debutantka, keď prvýkrát vysokého, driečneho, čiernovlasého Thomasa Klarsena zbadala, sa do neho zamilovala. Bol však žiaľ len barónom, príslušníkom najnižšieho stupňa vyššej šľachty. Jeho rodina získala titul za zásluhy u kráľa sotva nedávno. Bol však najkrajším spomedzi všetkých a ona ho musela mať.

Zakrátko sa však oženil. Vzal si vikárovu dcéru, Annu Reedovú. Ženu neurodzenú, bez titulu. Vtedy sa ho rodina zriekla a ona sa z trucu vydala za Gabriela Gordona, grófa Bishopa, starca, dvakrát ovdovelého. Keď sa dozvedela, že Thomasova manželka zomrela a on sa topí v dlhoch, bola už vdova. Vedela, že nastal jej čas. Myslela si, že postupne získa jeho lásku, no on mal v srdci len Annu. So sobášom súhlasil kvôli peniazom a aby vrátil dcéru do spoločnosti, ktorá jeho zavrhla. Neraz si vyčítala, aká bola naivná. Svojím postavením markízy po manželovi a bezchybným rodokmeňom mu otvorila všetky predtým zatvorené dvere. Áno, má ju rád, správa sa k nej a Olivii pekne, ale to nestačí. Chcela jeho lásku, nie láskavé správanie.

Ešte raz prikázala Cecily zatahnuť korzet na dcériných šatách a s pochmúrnymi myšlienkami vyšla z izby. Ona si možno život pokazila, ale dcére ho zabezpečí.

Vo vedľajších dverách prvého poschodia mestského domu stojaceho na ulici Baker Street, v oblasti Marylebone, sa pripravovala Stephany. Do

tejto rezidenčnej štvrte sa z Hampsteadu presťahovali po tom, čo sa jej otec znovu oženil.

Komorná Mary Olafová, ktorá jej pomáhala s obliekaním, bola v rodine Klarsenovcov ešte v časoch, keď bol barón slobodný mládenec. Po ženbe sa mu neotočila chrbtom, ale nasledovala ho do nového domova. Pre Stephany sa po strate matky stala viac rodinou než zamestnankyňou. Bola drobná, buclatá, hnedé vlasy jej už pretkali šediny, no oči mala vždy plné optimizmu a lásky k svojej mladej pani.

„Hotovo! Markíza s dcérou puknú závišťou.“

„Nechcem, aby závideli. Nechcem tam ani ísť. Cítim sa ako podvodníčka. Spoločnosť ma prijala len vďaka nim. Otec Harriet využil. Nepatrím do tohto sveta a nikdy nebudem. Chcem nosiť svoje obľúbené bavlnené sukne a blúzky z ľanu, mať rozpustené, vetrom rozstrapatené vlasy a neriadiť sa pravidlami, ktoré vymyslela šľachta, ale hovoriť vždy to, čo mám na srdci, bez obáv z toho, koho pohorším.“

„To predsa stále môžete. Ste dcéra svojej matky. Neverím, že niekto skrotí váš podrezaný jazyk. Vždy budete sama sebou. To nezmenia žiadne pravidlá. Otočte sa k zrkadlu. Vaša mama by bola hrdá.“

Stephany vstala od toaletného stolíka a podišla k zrkadlu vloženému do zlatého rámu. Tomu, čo v ňom uvidela, sama neverila. Bola kópiou svojho otca. So smotanovou pokožkou kontrastovali čierne havranie vlasy. Keď ich mala rozpustené, vlnili sa jej skoro po koniec chrbta. Nateraz ich mala sčesané do zložito zapleteného vrkoča, tiahnuceho sa od vrchu hlavy. Mary jej do neho sponkami prichytila nie drahokamy či diadémy, ale malé biele margarétky z ich záhrady. Bol to impozantný odraz čistej nevinnosti.

Dlhé čierne mihalnice dopĺňali oči farby mora. Boli sýtomodré. Tie ako jediné zdedila po matke. Šaty z hodvábu slonovinovej farby jej siahali po členky. Hlbší štvorcový výstrih odhaľoval jej plné, oblé poprsie, stiahnuté a vyvýšené živôtikom. Sukňu do tvaru zvonca rozširovali viaceré biele spodničky. Balónovité rukávy vystužené kosticami zvýrazňovali štíhlosť jej drieku tak, ako to bolo práve v móde. Keďže boli posadené o čosi nižšie, odhaľovali aj niečo z ramien. V minulosti by takého odhalenie spôsobilo verejné pohoršenie. Dnes sa pri špeciálnych príležitostiach tolerovalo. Všetko jej sedelo ako uliate. Šaty nemala pretkané striebornou či zlatou niťou, ako by sa možno očakávalo, no o to viac sa jej páčili. Sukňu zdobili

poprišívané kvety, margarétky vytvorené z látky, ktoré ladili s tými živými v jej vlasoch. Pripadala si ako víla.

Teraz už chápala, prečo sa jej otec tak zvláštne usmieval a červenal, keď jej ráno podával balíček. V ňom našla tieto šaty spolu s prosbou, aby si ich vzala na svoj debutantský ples. Vedela, že dúfa v jej úspech a zároveň o ňom nepochybuje. Vzala si ich, aby mu nepokazila radosť, aj keď mala pripravené iné, oveľa jednoduchšie.

„Dívate sa, akoby ste videli prízrak, moja milá.“

„Vidíš, akú zmenu dokážu spraviť šaty?“

„Dobre viete, že šaty človeka nemenia zvnútra, ale navonok. Vám len zvýraznili krásu, ktorú vidieť už na prvý pohľad. Žiadne oblečenie nezmení to, čo nosíte v srdci. A teraz rýchlo, koč už určite čaká! Nechcete predať, aby ma barón vyhrešil, že som stará a nestíham. Obujte si črievičky, podám vám pelerínu.“

„Dobre vieš, že my by sme ťa nikdy nehrešili.“

„Vy možno nie, ale naša pani Harriet, to je iný oriešok. Ponáhľajme sa!“
Už vychádzali z dverí, keď sa Mary vrátila.

„Moja hlava deravá, ešte by som zabudla na šperk!“

Ponáhľala sa k toaletnému stolíku, odkiaľ vybrala kazetu s náhrdelníkom.

„Rýchlo sa otočte, nech vám ho pripnem.“

„Nie, takto sa cítim oveľa lepšie.“

„Máte pravdu, ale nech vám je jasné, že s vami súhlasím len preto, lebo je veľa hodín, a trochu aj preto, lebo s vami sa človek nenaháda. Ach, moja milá, máte také šťastie, že idete na debutantský ples!“

Tie slová jej zneli v ušiach už niekoľko mesiacov, čo o ňom básnili Harriet s Olíviou. Ples, ktorý je dôležitý pre mladé, bohaté aristokratky s modrou krvou. Ples, ktorý je štartovacou čiarou v uháňaní sa, ktorá sa vydá za bohatšieho, krajšieho alebo ktorá si polepší v postavení. Každá odetá v tradičnej bielej róbe, predstavujúcej symbol čistoty. Tento trh manželstva Stephany nič nehovoril. Netúžila po vydaji. Milovať a potom o lásku prísť, ako o ňu prišli jej rodičia? Príliš to bolelo, aby sa tomu dobrovoľne poddala. Rozhodla sa preto nikomu svoje srdce nedarovať.

Odhodlaná prežiť večer v ústraní vykročila v ústrety pozlátke plnej hodvábu a falošných priateľských úsmevov debutantiek naháňajúcich sa za mužmi. Dúfala, že večer ubehne rýchlo a po ňom sa vráti do svojho

sveta bez vymyslených pravidiel aristokracie. Otcovi to už nejako vysvetlí. Po smrti matky jej máločo odoprel. Bola si istá, že časom prijme jej rozhodnutie nevydať sa. Rovnako, ako si bola istá, že v túto noc nezažije nič, čo by jej rozhodnutie zmenilo. Pri odchode však netušila, ako veľmi sa v oboch prípadoch mýli.

2. kapitola

„Je skoro polnoc, Olívia, a toho muža niet. To už je priam škandál! Ako si to predstavuje? Nechať spoločnosť čakať? Má šťastie, že bude vojvodom, inak by mu tieto prehrešky nikto netoleroval.“

„Upokoj sa, mama, zbytočne ti nabiehajú vrásky a aj tak neviem, o kom to celý večer hovoríš. Ja sa výborne zabávam. Spoznala som grófa Kendricka, baróna Marwella, vikomta Coopera, aj keď ten je už zadaný, ale to nevádi. Bol veľmi milý. Taktiež ma predstavili grófovi Fluentovi a na počudovanie som mu pri tanci šliapla na nohu len raz. Bolo však vidieť, že sa nehnevá. Skôr sa na tom dobre zabával.“

„Netrkoc už toľko. Začína ma bolieť hlava. O kom by som asi hovorila? Jediné meno, ktoré ti má dnes niečo hovoriť, je gróf Bogardi, budúci vojvoda Devonshire. Jeho otec Albert je dlhodobo chorý. Povráva sa, že mu už veľa času nezostáva.“

Olívia pri započutí mena Bogardi zhíkla.

„Mama, gróf Bogardi je predsa vrah! Každý vie, že sa kvôli titulu zbavil svojho brata! Všetci na neho ukazovali poza chrbát, aj keď to nik nevyslovil nahlas. Pod ťarchou svedomia potom utiekol do Ameriky. Pamätáš? Ako ma môžeš chcieť predhodiť vlkovi s takou povestou?“

„Utíš sa a nerozprávaj hlúposti. Sú to len klebety, ktoré sa nikdy nepotvrdili. Prípád uzavreli ako nehodu a nikam neutiekol. Po smrti brata proste cestoval. Nezabúdaj, že s grófom Prestonom vlastní lodnú spoločnosť.“

On je jediný schopný muž, ktorý vystavil krk v tohtoročnej sezóne, tak sa pekne snaž! A nech ťa viac nevidím hádzať očka po grófovi Fluentovi! Ten tvoje postavenie nezlepší.“

Stephany sa na vlastné počudovanie dobre zabávala. Práve sa vrátila z cotillionu, ktorý tancovala s markízom Moralesom, prívetivým blondákom, starším len o sedem rokov. Vlastne išlo skôr o spoločenskú hru v rôznych variáciách, než o tanec samotný. Markíz ju odprevadil vo chvíli, keď zachytila slovo vrah v spojitosti s menom Bogardi, čo ju zaujalo. Vzápätí ju však požiadal o tanec ďalší muž, a tak to pustila z hlavy. Rozhodla sa vziať si k srdcu radu svojej komornej Mary a užiť si večer naplno. Napokon, ak jej otec vyhovie, je toto jej jediný večer. Trochu však ľutovala Olíviu. Nemali priateľský vzťah, ale neboli ani nepriateľky. Proste si len nemali čo povedať.

Olívia nepoznala pravú materinskú lásku. Bola v okovách svojej matky a príliš poslušná na to, aby sa vymanila. Mala polodlhé blond vlasy sčesané dohora a po stranách vypnuté do bohatých lokní. Svetlé obočie, orieškovohnedé oči a dlhší rovný nos s vystrčenou bradou prezrádzali nepochybniteľný aristokratický pôvod. Vlasy jej dopĺňala spona zo zlatého kovu a aj biele šaty nariasené viacerými spodnicami pretkávala zlatá niť. Oválny výstrih šiat dopĺňal zlatý náhrdelník a na svetlých líčkach kontrastovala jemná ružová líčenka. Stephany mala pocit, že má na sebe všetkého akosi priveľa. Pekná by bola práve vtedy, keby bola viac sama sebou, než tým, čo z nej vyprodukovali.

Po asi ďalších troch tancoch, keď si už prestávala cítiť nohy, sa rozhodla zvyšok večera stráviť pri stole s občerstvením. Stále nemohla uveriť tomu, ako ľahko sa uvoľnila. Spoločnosť považovala za falošnú. Musela však uznať, že gróf a grófká Hendersonovci, ktorí ples usporiadali a uviedli na ňom aj svoju dcéru Emily, ju ako prví prekvapili svojím príjemným vystupovaním. Sprvu mala pocit, že sa ocitla na nesprávnom plese.

Samozrejme, našli sa aj takí, ktorí na ňu hľadeli z výšky. Každý vedel, že rodina Klarsenovcov sa ich zriekla, ako aj to, komu vďačia za opätovné prijatie. Neskôr však pochopila, že nikto nemá právo určovať, kto kam

patrí. A tak, aby im ukázala, vychutnávala si večer plnými dúškami s hrdo vztyčenou bradou a so všetkou pozornosťou, ktorá sa na ňu sypala. Muži na nej nechávali oči a dámy sa odúvali ako sliepky, od ktorých sa odvracajú kohúty. Bolo jej to na smiech, a hoci nikdy nebola malicherná, kyslý výraz na Harrietinej tvári ju tešil.

Predrať sa davom nápadníkov k stolu s občerstvením nebolo také jednoduché, ako si myslela. Chcela byť chvíľu sama, ale všetci sa predbiehali v tom, kto jej čo prinesie. Začínala byť z toho unavená. Cítila sa ako lovená zver na poľovačke. Hneď ako sa naskytila príležitosť, sa vzdialila a prešmykla sa dvojkrídlými sklenenými dverami na terasu.

Matt z kúta terasy, kde nedoliehalo svetlo, a tak tma ukrývala jeho mohutnú postavu, pozoroval mladú debutantku. Nebol by si ju všimol a slušne by sa vzdialil, ale zaujalo ho to, čo spravila. Jednoducho si vyzula črievice. Bosú dámu šúchajúcu si ubolené nohy ešte nevidel. Nebolo vhodné, aby sa takto správala, či už bola sama alebo nie. Chcel ju na to upozorniť, keď sa vtom otočila a ich pohľady sa stretli. Postavu mala peknú, to si všimol hneď, no až teraz ho prekvapila jej krása, ktorú sprvu nevnímal. Bola vyššia než iné ženy, vlasy mala čierne ako uhoľ, driek štíhly, tak akurát. A oči? Tá prenikavá modrá, akoby mu videla priamo do duše. Neskoro zbadal, že už nestojí v tme. Jeho nohy sa pohli o krok vpred, bez toho, aby si to uvedomil.

Stephany nečakala spoločnosť. Veď práve pred ňou chcela uniknúť, kým nezačula šuchot, ktorý ju vyrušil. V prvej chvíli si myslela, že hľadá do očí diabla. Videla len prenikavé, tmavé, čierne oči hľadiace z tmy. Vtedy vysoká postava vystúpila z tieňa a ona si všimla, že sú tmavohnedé, s akousi zvláštnou iskrou. Nechcela byť ostrá, keď prehovorila, ale ten muž ju vyľakal a ona sa neovládla.

„Pane, vaše špehovanie je nemiestne! Možno si myslíte, že keď som dcérou obyčajného baróna, neviem, že ak sa so mnou chce niekto zhovárať, musí mi byť oficiálne predstavený. A ak ma pamäť neklame, nás nepredstavili. Čo keby ste sa postavili do radu, kým príde váš čas?“

Ak bol Matt v šoku predtým, teraz bol v dvojnásobnom. Ešte nikto sa s ním takto neodvážil zhovárať. Nieto žena. Tie väčšinou omdlievali od túžby po jeho záujme. Táto malá jazyčnica v najočarujúcejšej róbe, akú videl, mu vôbec nepripadala ako ustráchaná debutantka. Zaujala ho, to áno, ale kto to je, pýtal sa sám seba v duchu, a prečo ju doposiaľ nestretol?

Stephany si neskoro uvedomila, ako namyslene jej slová zneli. Nespoznávala sa, no ľutovať už vypovedané nemalo zmysel. Ten muž so svojimi prenikavými očami, mocnou stavbou tela a vysokými lícnymi kosťami jej akoby učaroval. Cítila sa hlúpo. Hľadel na ňu, no stále mlčal. Chystala sa odísť a preťať to dusno, dúfajúc, že ho viac nestretne a na tento trapas zabudne. Vtedy sa na terasu prirútil druhý neznámy muž.

„Kde trčíš? Hľadám ťa už najmenej hodinu. Mladučká vdova Sheridanová, ktorá robí spoločnosť sestre, sa už po tebe zháňa. Dúfam, že si sa nechystal vypariť.“

Pohľadom zablúdil k žene stojacej po jeho lavici, ktorú si predtým nevšimol.

„Ale, ale, ty si sa ale poponáhľal s výberom nevesty, a ja, že budeš otáľať.“

Stephany konečne počula hlas muža, o ktorom si myslela, že už onemel.

„Dovoľ mi, Coby, aby som ti predstavil dcéru baróna, ktorá nemá nielen meno, ale ani spôsoby. Táto dáma, ak ju tak možno nazvať, sa mylne domnievala, že ju špehujem. Môj jediný prehrešok však spočíval v tom, že som si vyšiel do ticha noci zapáliť cigaru, keď sa sem prirútila.“

Už-už mu chcela niečo odvrknúť, keď ju zastavila jeho zdvihnutá ruka.

„A dokonca, skáče rada do reči, takže nie priateľu, nenašiel som svoju nevestu, ani tu, ani nikde inde.“

Stephany v duchu zúrila. Čo si ten muž o sebe myslí? Len preto, že je bohatý a celkom sympatický, ako si stihla všimnúť, ju bude urážať? Vraj ktovie, či je dáma? Veď ona mu ukáže!

„Odpusťte, ale predpokladala som, že etiketu poznáte. Vaša arogancia ma však neuráža. Na mojom rebríčku záujmov ste totiž nižšie ako sluha, ktorý dnes roznáša šampanské. Príjemnú zábavu.“

S týmito slovami sa rozlúčila a hrdo vpochodovala späť do tanečnej sály, kráčajúc pomaly, ladne pritom krútiac bokmi, aj keď mala chuť skôr utekať. Keď za sebou nepočula žiadne kroky, uvoľnila sa, ale len do chvíle, kým nezačula hlas diabla, ako na ňu kričí.

„Zabudli ste sa obuť!“